

Π. Ορίστε... μύτη σήκωσαν κι' οι άνθρωποι Ρουμάνοι, που έχουν μιὰ Βασίλισσα, που την λογία κάνει, την Κάρμεν Σίλβα δηλαδή, εκείνη την ζευξέκα, που συγγραφέας νομίζεται και πάνσοφη γυναίκα, και χάσκουν οι Ρωμιοί της με τα σαχλά της δράμα- με τα μυθιστορήματα και τα λοιπά συγγράμματα, [τα, κι' επήγε κι' η σοφή Παρέν μαζί της να μιλήσει και το σπουδαίον ζήτημα των γυναικών να λύσει. Άς έχη χάρι, Φασουλῆ, που την στολίζει Στέμμα και σφύζει μες σ' αὐτὴς φλέβας της τῆς Βασίλισσης αἷμα, ἀλλέως εἰς τὰ ἔργα της, τὰ ἔμμετρα καὶ μὴ, φαρμάκων θὰ ἐδίδετο ἐμετικῶν τιμῇ. Φ. Καὶ δὲν τῆς φθάνει τάχατε τοῦ Στέμματος ἡ δόξα, μὰ καὶ τῆς λογιότητος τῆς κόλλησε ἡ λόξα. Πού ἡ δίκη μας, Περικλῆ... τί Μεγαλειοτάτη!... ποτέ δὲν θέλει νὰ περνᾷ σοφολογιωτάτη, κι' ἀρρώστους ἐπισκέπτεται εἰς τὰ Νοσοκομεῖα καὶ μήτε λόξα ἔμμετρος τὴν πείραξε καμμία, καὶ μήτε σὰν ποιήτρια περίλυπος ρεμβάζει, μόνο τοὺς στίχους τοῦ «Ρωμηοῦ» καμμιὰ φορὰ διαβά- ἔτσι τὴν θέλω πάντοτε, Βασίλισσα σ' ἀλήθεια, [ζει. χωρὶς νὰ γράφῃ δράματα καὶ τέτοια κολοκύθια, ἀλλ' ἐπειδὴ βαρύνομαι νὰ σὲ παραβαρύνω ἄλλοι ἐπιφυλάσσομαι τὰς δύο νὰ συγκρίνω. Π. Ἀμμ' τί σοὺ λέει, Φασουλῆ, κι' ἡ ἄλλη προκομμένη, ἡ Βακαρέσκου δηλαδή, κι' αὐτὴ συφοριασμένη, πού τάχε ψήσει πρὸ καιροῦ μετὰ πολλῆς μανίας μαζί με τὸν Διάδοχον τῆς σαχλο-Ρουμανίας, καὶ θὰ τὴν ἐνυμφεύετο κι' ἐκεῖνος ἐμμανὴς ἂν δὲν ἐναντιώνοντο οἱ ψωροευγενεῖς, γιατί αὐτοὶ δὲν ἤθελαν τοῦ Θρόνου τὸ βλαστάρι μίαν κυρίαν τῆς Αὐλῆς ὡς σύζυγον νὰ πάρῃ. Φ. Μὰ τί σαχλό, βρε Περικλῆ, τὸ κράτος τοῦ Καρόλου, τὴν Ρουμανίαν τὴν ἐχθρὰν δὲν συμπαθῶ καθόλου, κι' ἐκεῖνα τὰ ὀνόματα εἰς ἕσκος καὶ εἰς ἄνος, ὁ Ζαφειρέσκος δηλαδή καὶ ὁ Κογλετσιάνος... Π. Ὁ Ζαφειρέσκος ἔφυγε ; Φ. Κι' ἐκεῖνος ἀπελπίσθη καὶ ἄρον ἄρον κατ' αὐτὰς θαρρῶ πὼς ἔξουμπίσθη, ἡ δὲ κυρία, Περικλῆ, τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ,

**Καὶ μες 'στοῦ Φασουλῆ τοῦ τσελεπή
Συμβούλων ἐποπτῶν ἐπιτροπῇ.**

(Μιὰ τῶν πολλῶν ἐπιτροπῶν τοῦ Δήμου κατ' αὐτὰς καὶ 'στὸ γνωστὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Φασουλῆ ἐμπῆκε, ὁ δὲ δεσπότης Φασουλῆς καὶ πρῶτος φαφλατᾶς ἀμέσως πρὸς ὑποδοχὴν φαμελικῶς ἐβῆκε).

Φ. Λοιπὸν καλῶς ὀρίσατε, ὦ Σύμβουλοι, κι' ἐδῶ... με ὅλη τὴν φαμῆλια μου ἐβῆκα νὰ σὰς 'δῶ. Καταφρονεῖτε ἀληθῶς τὸν ἕνα κι' ἄλλον κόπον καὶ τρέχετε νυχθημερὸν σ' αὐτὰ σπῆττα τῶν ἀνθρώπων καὶ βλέπετε μετὰ σπουδῆς κι' ἐνδελεχοῦς μελέτης ἂν τὰς μεθόδους ἀμελοῦν τῆς ὑγιεῖς διαίτης.

πού σειοῦνται καὶ λυγίζονται σὰν πάπαις τοῦ γυμνασίου, κι' εἶναι γιὰ Πρέσβεις μοναχὰ τὸ δυνατό των φέρει θὰ ἔχουν ἕνα Πρεσβευτὴ λιγώτερο γιὰ κόρτε. Π. Μὰ δὲν μοῦ λές, βρε Φασουλῆ, καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ; Φ. Διακοπὴ τῶν σχέσεων, ἀλλ' ὅμως ἐν εἰρήνῃ, κι' ἡ Ρουμανία κι' ἡ Ἑλλάς, ἡ πρῶταις φιλενάδες θὰ φαίνονται πὼς ἀκίωσαν σὰν δρῶ Ἀρσακίτσα καὶ ὅλων τῶν Δυνάμεων θὰ καρτεροῦν τὴν κρίσιν χωρὶς καμμιὰν σύγκρουσιν, χωρὶς αἱμάτων χύσιν. Κι' ἂν δώσ' ἡ Δύσις πρὸς ἡμᾶς τὸν θησαυρὸν τοῦ λαοῦ τότε κι' ἐμεῖς θὰ βάλουμε ἀνάποδα τὴν κάπα, ἀλλ' ἂν ἀδίκως, Περικλῆ, δικάσῃ πὼς ἀνήκει πρὸς τοὺς Ρωμούνους ἡ γινωστὴ τοῦ Ζάππα διαθήκη, ἀμέσως θ' ἀπολέσωμεν τὰ πάντα καὶ θὰ θύσωμεν, με ἄλλους λόγους δηλαδή 'στ' αὐτά μας θὰ καθίσωμεν κι' εἰρήν' ὑμῖν θὰ σκούζωμεν πρὸς τοὺς συμπατριώτες κι' εὐθὺς θ' ἀνανεώσωμεν τὰς σχέσεις μας τὰς πρῶτας σὰν πονηροὶ ποῦ εἴμεθα καὶ κάλτσαις τοῦ διαβόλου. Κι' ὁ Πρεσβευτῆς μας σ' τὴν Αὐλὴν θὰ πάῃ τοῦ Καρόλου καὶ πάλι σ' τὴν πρωτεύουσάν θὰ δώσῃ πρέσβειον πρὸς τὸν Ὀλάνεσκο, Περικλῆ, καὶ κάθε Ζαφειρέσκο. Βλέπεις πὼς βῆμα μόνος σου ἀδύνατον νὰ κάμῃς ἂν πρῶτα δὲν ἀποφανθοῦν αἱ σύμμαχοι Δυνάμεις, ἡ Δύσις εἶναι σήμερον σοφὸς πραγματογνώμων καὶ καθεμίαν γνώμην τῆς τὴν θεωροῦμεν νόμον. Κι' ἐγὼ, καυμένη Περικλῆ, νὰ 'δῇς τί θὰ σκαρῶσῃ ἂν τοῦ Φαλήρου μοῦ ριχτοῦν τὸ σπῆτι νὰ πληρώσῃ δὲν θὰ προστρέξω δι' αὐτὸ 'στοὺς νομικοὺς κατοπινῶν, ἀλλὰ κριτὴν καὶ δικαστὴν θὰ βάλω τὴν Εὐρώπην, κι' ἂν μὲν εἰποῦν οἱ κύριοι Καπρίβη καὶ Καλνόνου πὼς πρέπει νὰ ἐξοφληθοῦν κεφάλαια καὶ τόκοι, θὰ τὰ μετρήσω, Περικλῆ, χωρὶς νὰ λείψῃ ὥρα, ἀλλοιῶς θὰ ρίξω κανονιά, πού θὰ τραντάξ' ἡ χώρα. Π. Βρε τί μοῦ λές ; Φ. Εἰς τὸ ἐξῆς δι' ὅλα τὰ συμβάντα 'στὸ δίκαιον τὸ διεθνὲς θὰ καταφεύγω πάντα. Π. Ἀλλὰ καὶ τὸ στηλιάρι μου καὶ τοῦτο τὸ μαστίγιον εἰς σὲ καὶ μόνον πάντοτε θὰ βροίσκῃ καταφύγιον κι' εἰς σχέσεις θάναι ὁμαλὰς με τὴν δίκη σου ράβδι καὶ στρώσε τὴν ὀγγήγορα νὰ φᾶς γερὸ μπερντάκι.

Κι' ἐγὼ καὶ ἡ κυρία μου μαζί με τὰ παιδιὰ μας προσφέρωμεν 'στὸν Δήμαρχον θερμὰς εὐχαριστήσεις, καὶ πάντα θὰ τὸν ἔχωμεν κι' ἐμεῖς μες 'στὴν καρδιά μας δι' ὅσα ἐκοπίασεν ἡ ζωὴν τοῦ φύσις. Ἐν τούτοις με τὸν Δήμαρχον θὰ ἔχωμεν καὶ αὐτὸν δι' ὅσας καταβάλλετε φροντίδας περιστάς ὑπὲρ τοῦ κατὰ Πίνδαρον μεγάλου πολιέθρου, κι' ἐμπρὸς σὰς φεύγει ἐντρομὸν τὸ φάσμα τοῦ ὀλέθρου.

Ὅταν σὰς βλέπω πράγματι δι' ὅλα νὰ φροντίζετε, καὶ με καθαριότητας τὸν νοῦ σας νὰ σκοτίζετε, ὅταν κυττάζω εὐγενεῖς Συμβούλων κουστωδίας, τοσούτων νὰ ὁσφραίνονται κατρίκων εὐωδίας.

ὅταν σὰς βλέπω τρέχοντας καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων σας κι' ὑπὲρ ἡμῶν ἐξίσου, τότε κι' ἐγὼ στρεφόμενος πρὸς τὴν αἰσχρὰν χολέραν τῆς λέγω με σαρδόνιον «ξύσου, χολέρα, ξύσου... ἔγω δὲν πιάνει χαρτοσιγὰ κι' ἄλλου μακράν νὰ πᾶς, αἰ τρώμε, ἀφιλότιμη, με τὰς ἐπιτροπὰς... σταμάτησε, μὴν προχωρῇς πρὸς τὰς ἰσπεφάνους, καθὼς δὲ τώρα 'κόψαμε με μούτρα θυμωμένα τὰς σχέσεις μας τὰς ὁμαλὰς μαζί με τοὺς Ρουμάνους ἴσοι μωρὴ, θὰ κόψωμε τὰς σχέσεις καὶ με σένα. Ἡ παστρά ἐπλημύρῃσε κι' ὁ Χάρος δὲν μες κόβει, κι' ἂν εἴθης θ' ἀπολιθωθῇς ὡς ἡ γινωστὴ Νιόβη, κι' ἐνῶς εἶναι Δήμαρχος ὁ κύριος Μελᾶς κι' ἔρχεται 'στὸ παπούτσι τῆς ἡ παστρικῆς Ἑλλάς».

Καταλαβὼ ἐπιτροπῇ πὼς κι' ἐδῶ μεσὰ θάμπη κι' ἀπὸ προγῆς κατῶρθωσα τὸ σπῆτι μου νὰ λάμπη καὶ τὰ σκυλιὰ ἐφρόντισα νὰ βάλω 'στὴν ἀγγάρια κι' ἀσβεστῶναν κι' ἐπάστρευαν με βούρτσαις καὶ σφουγγάρια, ἀλλὰ κι' ἐγὼ κι' ἡ δέσποινα ἐκατασκακιστήκαμε καὶ με τὰ σιγυρίσματα ἐκοφμεσιαστήκαμε.

Ὅρίστε, φίλοι Σύμβουλοι, μες 'στὰ δωμάτια μου, κυττάζετε τὰ ρούχα μου καὶ τὰ μιάτια μου, κττάζετε, παρακαλῶ, καὶ μες 'στὰ ντουλάπια, νὰ 'ποκαρτίσαις, σῶθρακα, φανέλαις καὶ τσερούκια... Κυττάζετε τὴν καθιστὰ, τί πάστρες, τί γαλακτῆς, σὲ τέτοια ρούχα δὲν μπορεῖ μικρόβιον νὰ μείνῃ, κυττάζετε, παρακαλῶ, καὶ αὐτὰς τῆς δὲν βελιάδες... ἡ μία εἶναι ὀρεινὴ κι' ἡ ἄλλη πληρωμένη.

Νὰ καὶ βροκάκια τῶν παιδιῶν ὅλην μουσκαμένη καὶ νὰ μοῦ συγχαρῇτε αὐτὴν τὴν παρησίου, ἀλλ' ὅταν ἀποκτῇ κανεὶς μουρῆλα σὰν κι' ἐγὼν θὰ ἔχη μες 'στὸ σπῆτι τοῦ κι' ὀλίγην ὑγείαν. Κυττάζετε παρακαλῶ καὶ τοῦ Ρωμηοῦ τ' ἄρτια, κυττάζετε κι' αὐτὰ ἐδῶ τῶν ὀνύμων δοχεῖα. Ἄς τὰ ἰδῇ προσεκτικῶς πᾶς Σύμβουλος εἰδήμων... νὰ τὰ γεμίσῃς εὐμορεῖς ἐκ ὑμῶν πολυτιμων καὶ νὰ τὰ δώσῃς ἐπειτα ἡ ὕδρις ἡ με δούλους ὡς δειγμὰ ἐκτιμῆσεως εἰς μερικοὺς Συμβούλους.

Νὰ κι' ἡ παστὰς ἡ νυμικὴ ἄγνη καὶ μυροδόλος, ἐδῶ κανένας, Σύμβουλι, δὲν εἰσχωρεῖ εὐκόλως...

ὁ Φασουλῆς τὴν εἴσοδον ἐδῶ δὲν ἐπιτρέπει,
τοῦ γάμου τὸ μυστήριον νὰ σεβασθῇτε πρέπει.
Ὅριστε καὶ τὸ μαγεiriό μὲ τὰ χρειώδη ὄλα,
ἀστράφτει κάθε τέντζερες καὶ κάθε κατσαρόλα,
καὶ μὲς 'στῆς πατσαβοῦρες μου κι' εἰς ἓνα κι' ἄλλο ροῦχο
θὰ 'βρῆτε φανικὸν ὄξυ κι' ἀσβέστη χλωριούχο.
"Αν κι' εἰς καλάς δὲν εἴμεθα μὲ τοὺς Ρωμούνους σχέσεις
κι' αὐτὸ σπουδαίως συγκινεῖ μικρὰς μεγάλας σφαίρας,
ἐγ' ὅμως καταγίνομαι εἰς χημικὰς συνθέσεις
ν' ἀποσβήσω δι' αὐτῶν τὸ κόμμα τῆς χολέρας.

Ἰδοὺ κι' ὁ νεροχύτης μου... καθεὶς ἄς τὸν μυρίση...
μὰ νὰ κι' ὁ σκύλος μου ὁ Γκιούλ, τὸ νέο κελεπούρι...
μ' ἀρώματα κι' ἀφρόγαλα τὸν ἔχω καθαρίσει
κι' οὗτ' ἓνα δὲν εὐρίσκεται 'στὸ δέρμα του τσιμπούρι.
Ἄλλ' ἄς προσέξῃ χωρὰτὰ κανέναν μὴν τοῦ κἀνη
γιατὶ ἐκεῖ ποῦ κἀθεταὶ θυμόνει καὶ δαγκάνει...
εἶν' ἓνας σκύλος πονηρὸς καὶ μὲ σκοποὺς ὑπόουλους
κι' εἰς ὄλους κι' ὄλας ἐφορμᾷ χωρὶς νὰ τοῦ 'μιλήσουν,
πρὸ πάντων δ' ἐπιτίθεται 'στοῦ Δήμου τοὺς Συμβούλους
ὅταν γιὰ πάστρες ἔρχονται ταῦτιτὰ του νὰ ζαλίσουν.

Ὅριστε κι' ἡ γαιδοῦρα μου, ἡ παρδαλὴ κοκκῶνα,
ποῦ κἀπου κἀπου μὲ πετᾷ κατὰ τὸν Ἑλικῶνα...
Κυττάξετέ τί παστρική κι' ὀπίσω κι' ἐμπροστὰ!...
ὄλα τῆς τακτικώτατα, ὠραῖα καὶ σωστά.
Τὴν ἀγαπῶ περιπαθῶς σὰν γνήσιο παιδί μου
καὶ μὲς 'σ' αὐτὸ τάχοῦρι τῆς ποῦ βόσκει μ' ἡσυχίαν
'μποροῦν καὶ νὰ συνέρχωνται οἱ Σύμβουλοι τοῦ Δήμου
γιατ' εἶναι καθαρώτερον ἀπὸ τὴν Δημαρχίαν.

Ὅριστε... καὶ τὸν θάλαμον ἐπισκεφθῆτ' ἐκεῖνον,
ὅπου τὴν ματαιότητα θρηνῶ τῶν ἀνθρωπίνων.
Ὅριστε σὰς παρακαλῶ, ἐλεύθερα ἐλάτε
καὶ χῶσέτε τῆς μύτες σας ὡς κύνες ἰχνηλάται.
Τοιοῦτον δὲν θὰ εὑρετέ κι' εἰς τᾶλλα τὰ σαλόνια,
τὸν σφουγγαρίζω τακτικὰ κι' ἐσπέραν καὶ ὀφίαν,
κι' εὐωδιάζει διαρκῶς σὰν Ἀτκινσὼν κολόνια
καὶ κάμετε τὴν πρέπουσαν κι' εἰς τοῦτον αὐτοψίαν.
Τὰ δὲ χαρτιά ποῦ βλέπετε 'στοὺς τοίχους κρεμασμένα
εἶναι τοῦ Δήμου τὰ σοφὰ κι' ὑγιεινὰ φυλλάδια,
ὅπου προθύμως ἔστειλε πρὸς ὄλους καὶ σ' ἐμένα
νὰ τὰ φυλάττω εὐλαβῶς σὰν ἱερὰ Παλλάδια.
διὸ καὶ πρὸς ἀσφάλειαν καὶ πρὸς τιμὴν αἰοίδιον
ἐκρέμασα τῶν νουνεχῶν τὰς γνώμας ἐδῶ πέρα,
μόλις τὰς 'δῆ νὰ σκιαζεται τὸ κάθε βακτηριδίου
καὶ εἰς φυγὴν νὰ τρέπεται ἡ βδελυρὰ χολέρα.

Ἐμπρός, ἐμπρός, ἀγαπητοί, χωρὶς κανέν ἐμπόδιον...
ἐδῶ κακὴν ἀποφορὰν ματαίως θὰ ζητήσετε,
ἐμβῆτε ν' ἀναπνεύσετε θαλασσινὸν ἰώδιον
κι' ἐκ μέρους μου τὸν Δήμαρχον νὰ κατευχαριστήσετε
γιατὶ καθὸ φιλόπολις πρὸς χάριν μας κουράζεται
καὶ 'πῆτε του παρακαλῶ νὰ μὴν πολυπειράζεται.
Δὲν πρέπει νᾶναι τόσο πιά μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ
καὶ τρεῖς παρτίδες ἐκαρτέ μετὰ χαρὰς ἄς παίξῃ,
ἀφοῦ 'στὸν Δήμον Ἀθηνῶν 'ξεχείλισαν ἡ πάστρες
κι' ἡ Βοῦτες σὰν βασιλικῶν μωσχομυρίζουν γλάστρες.

Καὶ τῶρ' ἀφοῦ ὑπείκοντες εἰς ὑψηλὸν καθῆκον
ἀκριβεστάτην ἐρευναν ἐκάματε κατ' οἶκον,

πρέπει κι' ἐγὼ τὸ χρέος μου εὐγνώμων νὰ πληρώσω
καὶ στρώσετε τῆς ράχης σας νὰ σὰς ἐμβαλάρωσω.

(Δύο παληὰ σκουπόξυλα-ὁ Φασουλῆς-φουχτῶνει
καὶ τὴν σοφὴν Ἐπιτροπὴν καλὰ ξυλοφορτόνει,
καὶ μὲ γοβὰκ' ἡ Φασουλὴ κομφὸ καὶ ντιλικάτο
τοὺς ἐπιτρόπους κυνηγᾷ ἕως 'στὴν σκάλα κάτω,
ὅταν κι' ὁ Γκιούλ, ποῦ ἐνοχλεῖ συχνὰ τῆς γειτονιάς,
εἰς ὄλους πρὸς ἀνάμνησιν μοιράζει δαγκωνιὰς.)

Παναγία Παρισίων μετ' εἰκόνων ἐξαισίων.

Θέλεις τοῦ Βίκτωρος Οὐγκῶ τὸ ἔργον ν' ἀποκτήσῃς
εἰς δύο τόμους ἐκδοθῇ, λαμπρὰ μεταφρασμένον;
δύο δραχμὰς εἰς φάκελλον ἀμέσως νὰ ἐγκλείσῃς
κι' εἰς τὴν Ἑστία νὰ στείλῃς τὸν ἀπλοῦν ἢ συστημένον.
Χθὲς ἐξεδόθη χωριστὰ μόνον ὁ πρῶτος τόμος...
ὁ δεῦτερος τυπώνεται, θὰ ἐκδοθῇ συντόμως.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Γραφεῖον Καλλιτεχνικὸν εἰς τὴν ὁδὸν Βουλῆς,
ὅπου εἰς τοῦτο ἔπαινος ὀφείλεται πολὺς.
Ἀναλαμβάνει τακτικῶς μ' ἐκτέλεσιν σπανίαν
πᾶν ἔργον ἀναγόμενον εἰς τὴν καλλιτεχνίαν,
καὶ μέγα Περιοδικὸν ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδει,
ὅπου ποικίλα καὶ πολλὰ καλλιγραφίαις εἶδη
καὶ θησαυρὸς ἀκένωτος ἐκ γραμματοπλεγμάτων,
κι' αἱ Συνδρομητρίαι πλεῖστον θὰ βλέπουν τῶνομά των.
Διευθυντὴς ὁ κύριος Βαρβέρης ὁ Ἀντώνιος,
τῶν καλλιγράφων ἄριστος κι' οὕτως εἰπεῖν δαιμόνιος,
ποῦ δίδει καὶ μαθήματα γραφῆς ἰδιαίτερως,
κι' ὁ καλλιτέχνης Δαμιανός, μὲ τοῦτον συνεταῖρος.

Γεωργιάδης ὁ γνωστός, τοῦπικλὴν Παναγιώτης,
ποῦ 'στὰς Ἀθήνας ἴδρυσε καπνοπωλεῖον πρῶτης
καὶ τῆς Αἰγύπτου κουβαλεῖ τὰ θάνατα ταιγάρια
γιὰ νὰ καπνίζῃ ἀπ' αὐτὰ κι' ἡ καθεμίᾳ μαγάρια,
εἰδοποιεῖ πῶς κατ' αὐτὰς μὲ ἀφρονίαν πράγματος
μετόφησε 'στὴν προσφιλὴ Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλῃ Ἐταιρία
τῶν γενικῶν Ἀσφαλειῶν, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ,
καὶ ὅπου φλέγει ἀληθῶς θερμὴ φιλοπατρία
ἄς τρέξουν ὅσον τάχιστα ν' ἀσφαλισθῶν ἐκεῖ.
Ἡ καθεμίᾳ Τράπεζα εἰς αὐτὴν ἔχει μέρος
καὶ μέτοχοι καὶ ἰδρυταὶ οἱ πρῶτοι παραδοῦχοι,
κι' ἄς σπεύσῃ πρὸς ἀσφάλειαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαίρως
κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβριζε 'στὰ πόδια του τσαροῦ.
Ἀσφάλεια κατὰ πυρὸς, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν, ὅπου γενᾷ ἡ πλῆσις,
ἀσφάλεια εἰς ξαφνικά κι' ἀπρόσπτα συμβῆντα,
ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι σας, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς πάντα.
Ἀσφάλεια δι' ὄλα σας ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρύττει.
ὁδὸς Σταδίου, κύριοι, 'στοῦ Ἀζέλου τὸ σπῆτι.

Ὁ Πάμπανος, γιὰτὸς δοντιῶν πενήτων καὶ πλουσίων,
ποῦ καταπαύει αὐθαρεῖ πονούντων μυκηθμόν,
'στὸν Ἅγιον Γεώργιον μετόφησε πλῆσιον,
ὁδὸς Σταδίου παρόδον καὶ τέσσαρ' αἰθμόν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.